Dosarul nr.2-2830/2024
2-24020096-12-2-20022024-1

H O T Ă R Â R E
În numele Legii

16.10.2025 mun.Chişinău

Judecătoria Chişinău, sediul Centru,
Instanța de judecată în componența:
Preşedinte de şedinţă, judecător Liudmila Holevițcaia,
Grefier Ana-Maria Onica,

examinând în ședința de judecată publică cauza civilă, intentată la acțiunea reclamantei ÎCS"Glas Troesch"SRL împotriva pârâtei Vîhodeț Natalia privind încasarea sumei,

a c o n s t a t a t:

Argumentele participanților la proces:

Reclamantă - ÎCS"Glas Troesch"SRL, reprezentată de avocatul Jarovlea Veaceslav, la data de 16.02.2024 a depus cerere de chemare în judecată împotriva pârâtei Vîhodeț Natalia, prin care solicită încasarea datoriei în sumă de 15,664,15 lei, compensarea cheltuielilor de judecată în mărime de 876,52 lei.

În argumentarea acțiunii depuse reclamanta a invocat că, în fapt, la data de 02.10.2020, ÎCS„Glas Troesch"SRL a livrat pârâtului marfa(geam termopan) în valoare de 60.000,00 lei, fapt confirmat prin actul de predare-primire a mărfii. În prezent, restanța neachitată constituie suma de 15664,15 lei.

Conform pct.2 din actul de predare-primire a bunurilor, părțile au convenit că locul de îndeplinire a obligației bănești decurgând din acest act este adresa vânzătorului, care, potrivit extrasului din Registrul de stat al persoanelor juridice, se află în mun.Chișinău, str.*****.

Aceeași clauză contractuală stabilește că instanța competentă pentru soluționarea eventualelor litigii dintre părți este judecătoria de la locul de executare a contractului. Prin urmare, în temeiul prevederilor art.39 alin.(11) CPC RM, competența de soluționare a cauzei aparține Judecătoriei Chișinău, sediul Centru.

În drept, potrivit art.9 alin.(2) Cod civil, drepturile și obligațiile civile apar din contracte și din alte acte juridice.

Conform art.776 Cod civil, obligațiile se nasc din contract, fapt ilicit (delict) sau din orice alt act ori fapt susceptibil de a le produce potrivit legii.

În temeiul art.858 alin.(1) și (2) Cod civil, obligația trebuie executată cu bună-credință, la locul și în momentul stabilit.

Potrivit art.861 Cod civil, în lipsa unui termen determinat de executare, creditorul are dreptul de a pretinde oricând executarea obligației, iar debitorul este obligat să o execute în termen de 7 zile din momentul primirii facturii sau a cererii echivalente. Introducerea acțiunii în instanță se asimilează unei cereri de executare.

Conform art.1108 Cod civil, prin contractul de vânzare-cumpărare, vânzătorul se obligă să transmită bunul în proprietatea cumpărătorului, iar acesta să plătească prețul convenit.

În temeiul art.15 Cod civil, apărarea drepturilor civile încălcate se realizează pe cale judiciară.

La data de 07.02.2024, pârâtul a recepționat reclamația prealabilă privind achitarea benevolă a datoriei, însă aceasta a rămas fără răspuns, motiv pentru care, începând cu data de 14.02.2024, pârâtul se află în întârziere.

Cu referire la cerințele reclamantului privind restituirea cheltuielilor de judecată, explică că, anterior depunerii acțiunii, a achitat taxa de stat în sumă de 676,52 lei, conform art.83 CPC.

Pentru serviciile de traducere prestate de Biroul de traduceri „Nicotrat-Com”SRL, reclamantul a achitat 200 lei, fapt confirmat prin ordinul de plată nr.***** din 15.02.2024 și factura nr.*****din 14.02.2024.

În total, cheltuielile de judecată suportate constituie contituie 876,52 lei, care urmează a fi încasate de la pârât în folosul reclamantului.

Conform art.94 alin.(1) CPC, partea care a pierdut procesul este obligată să achite cheltuielile de judecată suportate de partea care a avut câștig de cauză, proporțional cu pretențiile admise.

În ședințele de judecată, reprezentantul reclamantei ÎCS”Glas Troesch”SRL, avocatul Veaceslav Jarovlea, nu s-a prezentat, fiind citat; în condițiile prevederilor art.206 CPC, instanța a dispus examinarea cauzei în lipsa părții reclamante.

Pârâta - Vîhodeț Natalia, căreia i s-a expediat, în vederea respectării dreptului acesteia la un proces echitabil, precum și dreptului la egalitatea armelor, copia de pe cerere de chemare în judecată, setul de acte și încheierile Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 29.02.2024, din 01.08.2024, prin care i s-a explicat dreptul de a depune referință și a prezenta probe în apărarea sa, nu și-a onorat obligația sa legală de prezentare a referinței și a probelor relevante.

Având în vedere că, actele judecătorești expediate în adresa pârâtei, au fost restituite în adresa instanței de judecată cu adeverința oficiului poștal ”plecat”, instanța a dispus citarea publică a pârâtei în temeiul prevederilor art.108 CPC.

În circumstanțele descrise, instanța a dispus examinarea cauzei în lipsa referinței pârâtului, în baza probelor administrate la dosar.

Aprecierea instanței:

Examinând acțiunea depusă, studiind probele administrate în ansamblul şi interconexiunea lor, normele legii aplicabile, instanța de judecată a ajuns la concluzia că acțiunea reclamantei ÎCS”Glas Troesch”SRL împotriva pârâtei Vîhodeț Natalia privind încasarea sumei urmează a fi respinsă din următoarele considerente.

În conformitate cu prevederile art.118 alin.(1) și (3) Cod de procedură civilă, fiecare parte trebuie să dovedească circumstanţele pe care le invocă drept temei al pretenţiilor şi obiecţiilor sale dacă legea nu dispune altfel. Circumstanţele care au importanţă pentru soluţionarea justă a cauzei sînt determinate definitiv de instanţa judecătorească pornind de la pretenţiile şi obiecţiile părţilor şi ale altor participanţi la proces, precum şi de la normele de drept material şi procedural ce urmează a fi applicate.

Conform art.121 și art.122 alin (1) Cod de procedură civilă, instanţa judecătorească reţine spre examinare şi cercetare numai probele pertinente care confirmă, combat ori pun la îndoială concluziile referitoare la existenţa sau inexistenţa de circumstanţe, importante pentru soluţionarea justă a cazului. Circumstanţele care, conform legii, trebuie confirmate prin anumite mijloace de probaţiune nu pot fi dovedite cu nici un fel de alte mijloace probante.

În conformitate cu art.130 alin.(1)-(4), art.240 alin.(1) și (3) Cod de procedură civilă, instanţa judecătorească apreciază probele după intima ei convingere, bazată pe cercetarea multiaspectuală, completă, nepărtinitoare şi nemijlocită a tuturor probelor din dosar în ansamblul şi interconexiunea lor, călăuzindu-se de lege. Niciun fel de probe nu au pentru instanţa judecătorească o forţă probantă prestabilită fără aprecierea lor. Fiecare probă se apreciază de instanţă privitor la pertinenţa, admisibilitatea, veridicitatea ei, iar toate probele în ansamblu, privitor la legătura lor reciprocă şi suficienţa pentru soluționarea cauzei.

Obiect al examinării prezentei cauze îl constituie verificarea temeiniciei pretenției reclamantei privind încasarea din contul pârâtei a sumei de 15664,15 lei, cu titlu de datorie restantă, precum și compensarea cheltuielilor de judecată suportate.

Cercetarea stării de fapt denotă următoarele:

Din materialele dosarului nu rezultă încheierea între părți a unui contract, în formă scrisă, cu clauze contractuale negociate.

Totuși, actul de primire-predare din 02.10.2020 denotă că reclamanta, în calitate de vânzător, a livrat, iar pârâta, în calitate de cumpărător, a recepționat bunuri materiale în sumă totală de 60000 lei și se obligă să achite contravaloarea lor.

Reclamanta nu prezintă probe admisibile în confirmarea livrării mărfii.

Reclamanta declară că, pârâta a achitat parțial marfa, restanța neachitată, la data depunerii acțiunii, fiind de 15664,15 lei.

Reclamanta nu prezintă nici o probă în confirmarea faptului achitării parțiale de către pârâta a costului mărfii.

În context, instanța de judecată subliniază că societatea reclamantă, fiind o societate comercială cu scop lucrativ este obligată să respecte legislația fiscală.

Art.117 alin.(1), (1^1) Cod fiscal prevede: subiectul impozabil care efectuează o livrare impozabilă pe teritoriul ţării este obligat să prezinte cumpărătorului (beneficiarului) factura fiscală pe livrarea în cauză. Prezentarea facturii fiscale se

efectuează la momentul apariţiei obligaţiei fiscale, stabilit prin art.108, cu excepţia cazurilor prevăzute de prezentul cod. Pentru livrările impozitate conform art.104 lit.a), eliberarea facturii fiscale nu este obligatorie. (1^1) Subiectul impozabil inclus în lista privind utilizarea obligatorie a facturii fiscale electronice (*e*-factura), aprobată de Serviciul Fiscal de Stat, la efectuarea livrării impozabile pe teritoriul ţării, este obligat să prezinte cumpărătorului (beneficiarului) pentru livrarea în cauză factura fiscală electronică, eliberată în modul stabilit de Serviciul Fiscal de Stat.

Potrivit alin.(2) din același articol, factura fiscală trebuie să includă următoarele informaţii: 1) numărul curent al facturii/facturii fiscale; 2) denumirea (numele), adresa şi codul fiscal al furnizorului; 3) data eliberării facturii/facturii fiscale; 4) data livrării, dacă ea nu corespunde cu data eliberării facturii/facturii fiscale; 5) denumirea (numele), adresa şi codul fiscal al cumpărătorului; 6) tipul livrării; 7) pentru fiecare tip de livrare de mărfuri, servicii: a) cantitatea mărfii; a^1) preţul de achiziţie/livrare şi mărimea adaosului comercial cumulativ – în cazul livrării mărfurilor social importante; b) preţul unui articol de marfă fără T.V.A.; c) cota T.V.A.; e) suma totală a livrării de mărfuri, servicii, care urmează a fi achitată; f) suma totală a T.V.A..

Contrar normei legale precitate, reclamanta nu a prezentat factura fiscală privind livrarea mărfii în sumă de 60 000 lei.

La fel, invocările societății reclamantei referitoare la faptul că pârâta a achitat parțial contravaloarea mărfii recepționate, nu sunt probate: lipsește vreo probă în confirmarea faptului achitării de către pârâta a sumei de 44335,85 lei și contabilizarea ei de către societatea reclamantă.

Conform art. 9 alin.(1) și (2) lit.a) din Codul civil, drepturile și obligațiile civile apar în temeiul legii, precum și în baza actelor persoanelor fizice și juridice care, deși nu sînt prevăzute de lege, dau naștere la drepturi și obligații civile, pornind de la principiile legislației civile. Drepturile și obligațiile civile apar din contracte și din alte acte juridice.

În conformitate cu art. 10 din Codul civil, persoanele fizice și juridice participante la raporturile juridice civile trebuie să își exercite drepturile și să își execute obligațiile cu bună-credință, în acord cu legea, cu contractul, cu ordinea publică și cu bunele moravuri. Buna-credință se prezumă pînă la proba contrară. Neexercitarea de către persoanele fizice și juridice a drepturilor civile ce le revin nu duce la stingerea acestora, cu excepția cazurilor prevăzute de lege.

În conformitate cu prevederile art.774 din Codul civil, în virtutea raportului obligațional, creditorul este în drept să pretindă de la debitor executarea unei prestații, iar debitorul este ținut să o execute. Prestația poate consta în a da, a face sau a nu face. Obligația poate fi pură și simplă sau afectată de modalități. Prestația trebuie să fie posibilă și determinată sau determinabilă, să nu contravină legii, ordinii publice și bunelor moravuri.

În concordanță cu art.775 alin. (1) din Codul civil, debitorul și creditorul trebuie să se comporte cu bună-credință la momentul nașterii, pe durata existenței, la momentul executării și stingerii obligației.

Conform art.776 din Codul civil, obligațiile se nasc din contract, fapt ilicit (delict) și din orice alt act sau fapt susceptibil de a le produce în condițiile legii.

Potrivit art.858 alin.(2) din Codul civil, obligația trebuie executată în modul corespunzător, cu bună-credință, la locul și în momentul stabilit.

Potrivit art.901 alin.(1) din Codul civil, atunci cînd, fără justificare, debitorul nu își execută obligația, creditorul poate, în condițiile legii și, după caz, ale contractului, la alegerea sa: a) să ceară executarea silită a obligației; b) să suspende executarea obligației corelative; c) să reducă obligația sa corelativă; d) să recurgă la rezoluțiunea contractului; e) să ceară plata de despăgubiri pentru prejudiciul suferit prin neexecutare; f) să exercite orice alt mijloc juridic de apărare, prevăzut de lege sau contract, pentru realizarea dreptului său încălcat prin neexecutare.

Potrivit art.1108 alin.(1) - (3) din Codul civil, prin contractul de vînzare- cumpărare, o parte (vînzător) se obligă să predea un bun în proprietate celeilalte părți (cumpărător), iar aceasta se obligă să preia bunul și să plătească prețul convenit. Vînzătorul se obligă să remită, concomitent cu predarea bunului, documentele referitoare la bun, prevăzute de lege, dacă în contractul de vînzare-cumpărare nu este prevăzut altfel. Dacă prețul nu este indicat direct în contractul de vînzare-cumpărare, părțile pot conveni asupra modului de determinare a lui.

Conform art.1111 alin.(1) și (2) din Codul civil, prețul bunului trebuie să fie exprimat în bani. Dacă în contractul de vînzare-cumpărare încheiat între profesioniști prețul bunului nu este determinat în mod expres sau implicit printr-o dispoziție care permite să fie determinat, se va considera, în lipsa unor prevederi contrare, că părțile s-au referit tacit la prețul practicat în mod obișnuit în momentul încheierii contractului în domeniul de activitate respectiv pentru aceleași bunuri vîndute în împrejurări comparabile. În cazul în care nu există contracte similare, se va considera, în lipsa unor prevederi contrare, că părțile s-au referit în mod tacit la un preț practicat la data predării bunurilor.

În speță, instanța reține că, la materialele cauzei civile nu se regăsesc careva facturi sau alte înscrisuri ce ar confirma faptul că, reclamanta SRL”Glas Troesch” și-a executat obligația de vânzare și livrare a mărfii către Vîhodeț Natalia. Doar actul de primire-predare a mpărfii din 02.10.2020, nu constituie temei pentru încasarea sumei, din moment ce nu au fost prezentate probe în susținerea acestui act de primire-predare și, anume, facturile fiscale.

Din circumstanțele faptice ale cauzei și actele anexate la materialele dosarului, instanța a stabilit că, reclamanta ÎCS„Glas Troesch”SRL nu a demonstrat circumstanțele invocate pe care își susține pretențiile formulate împotriva pârâtei Vîhodeț Natalia.

Conform art.117 alin.(1) din Codul de procedură civilă, probe în cauze civile sînt elementele de fapt, dobîndite în modul prevăzut de lege, care servesc la constatarea circumstanțelor ce justifică pretențiile și obiecțiile părților, precum și altor circumstanțe importante pentru justa soluționare a cauzei.

Potrivit art.118 alin.(1) din Codul de procedură civilă, fiecare parte trebuie să dovedească circumstanțele pe care le invocă drept temei al pretențiilor și obiecțiilor sale dacă legea nu dispune altfel.

Conform art.121 din Codul de procedură civilă, instanța judecătorească reține spre examinare și cercetare numai probele pertinente care confirmă, combat ori pun la îndoială

concluziile referitoare la existența sau inexistența de circumstanțe, importante pentru soluționarea justă a cazului.

Conform art.122 alin.(1) Cod de procedură civilă, circumstanțele care, conform legii, trebuie confirmate prin anumite mijloace de probațiune nu pot fi dovedite cu nici un fel de alte mijloace probante.

Totodată, din cererea de chemare în judecată și actele anexate nu poate fi stabilit nici faptul că pârâta a achitat parțial marfa recepționată.

Prin urmare, judecătorul conchide că, argumentele reclamantei ÎCS„Glas Troesch”SRL expuse în cererea de chemare în judecată, prin prisma prevederilor art.118 alin.(1) din Codul de procedură civilă, sunt declarative, neavând suport probator și, respectiv, ca concesință, nu pot servi drept temei de admitere a cererii de chemare în judecată, deoarece reclamanta nu și-a onorat obligația sa legală, de a proba prin probe concludente, pertinente și admisibile circumstanțele pe care le invocă drept temei al pretențiilor sale.

În context, instanța va respinge ca fiind neîntemeiată pretenția reclamantei ÎCS„Glas Troesch”SRL privind încasarea din contul pârâtei Vihodeț Natalia a sumei de 15664,15 lei cu titlu de pretinsa datorie.

Subsecvent respingerii pretenției de încasare a sumei, instanța va respinge și pretenția de compensare a cheltuielilor de judecată, în temeiul prevederilor art.94 alin.(1) CPC.

Sintetizând circumstanțele reliefate, suprapuse la textele de lege enunțate și examinând probatoriul administrat la dosar, judecătorul reiterează că, cererea de chemare în judecată înaintată de ÎCS„Glas Troesch”SRL privind încasarea din contul pârâtei Vihodeț Natalia a sumei de 15664,15 lei, este neîntemeiată și urmează a fi respinsă.

În conformitate cu prevederile art.art.94, 108, 238-241 din Codul de procedură civilă al Republicii Moldova, instanţa de judecată,

h o t ă r ă ş t e:

Acțiunea reclamantei ÎCS”Glas Troesch”SRL împotriva pârâtei Vîhodeț Natalia privind încasarea sumei de 15664 lei 15 bani, compensarea cheltuielilor de judecată, se respinge ca fiind neîntemeiată.

Hotărârea poate fi atacată cu apel la Curtea de Apel Centru în termen de 30 de zile, de la data pronunţării dispozitivului hotărârii, prin intermediul Judecătoriei Chişinău, sediul Centru.

Judecător Liudmila Holevițcaia